

притѣ преставаха. Ведрина пълнѣше сърдцата и се размѣняха пожелания за добре дошли, а срѣдъ своитѣ семейства земеделцитѣ пристигаха въ домоветѣ си, за да насѣдатъ на възпоменателния обѣдъ.

Така сжщо и Амианъ, свободенъ човѣкъ, придруженъ отъ жена си Серена и последванъ отъ дветѣ си деца, Мумулъ и Гиза, бързаше да се прибере по прашния и каменливъ пѣтъ. Той бѣше човѣкъ благочестивъ и съ добро сърдце: словата на свещеника го бѣха трогнали и той повтаряше въ себе си молитвата.

Той се приближи до вратитѣ на своята къща. Тя бѣше една отъ най-хубавитѣ въ градчето и се по всичко отличаваше отъ плачевнитѣ къщурки на ратаитѣ. Сградена бѣше отъ четвъртити камъни и одѣлани дървета: покривтъ не пропушаше вода и прозорцитѣ можеха да се затварятъ съ дебели капаци. Две изтънчености я правѣха комахай разкошна: земята вътре бѣше покрита съ каменни плочи и така чудесно бѣ сградено огнището, че можеше да се пали огънь безъ никакъвъ пушекъ.

Когато Амианъ отвори вратата, една възбуждаща похта миризма раздразни ноздритѣ му, и той съ доволенъ погледъ обгърна голѣмата зала, дѣто шѣташе прислугата. На кладата, що пламтѣше въ огнището, едно теле и две агнета се допичаха, набодени на дълъгъ шишъ, а наоколо лѣхаха разни други гостби. Една широка дървена маса бѣше покрита съ гаванки, вази—пълни съ вино, медъ и млѣко, и ножове, да се рѣже печеното. Амианъ прегледа, дали е въ редъ приготвянето, и не смѣра никого. Похвали слугитѣ и заповѣда на одного да му донесе кошницата съ варени яйца. Прислужникътъ сложи на прага предъ къщата една голѣма кошница, пълна съ червено обагрени яйца, и Амианъ, Серена, Мумулъ, та чакъ и малката Гиза, взеха по едно яйце въ рѣка и застанаха да чакатъ минавацитѣ. И щомъ видятъ, че се приближава нѣкой по пѣтя, тѣ го пресрещаха съ усмивка, чупѣха едно яйце и му предлагаха половината. Всѣки знаеше, що означава това: който вземе счупеното яйце, приема поканата за

обѣдъ у Амиана и семейството му. Нѣкога този обичай се прилагаше отъ мнозина богаташи въ паметъ на деня, когато Господъ и апостолитѣ сж яли заедно. Ала, докато повечето бѣха занемарили тоя обичай, Амианъ продължаваше да го тачи и смѣташе, че е добре единъ пѣтъ въ годината беднитѣ и богатитѣ да си спомнятъ заедно, че сж братя предъ Божието око.

Въ селото познаваха навика му, та посетителитѣ не закѣснѣха: не само бедни, но и заможни, които бѣха съгласни съ него, при условие да му не подражаватъ. И скоро се насъбраха петдесетина мъже и жени около къщата и нетърпеливо сѣрбаха миризмата на добре опеченото месо, радвайки се, че кошницата се е вече изпразнила.

Ала Амианъ още държеше по едно яйце въ дветѣ си рѣце и чакаше да ги предложи, че да започне гошавката. Той радостно се провикна, като забеляза отъ дѣсно и отъ лѣво да се приближаватъ двама пѣтници.

Тоя отлѣво бѣше хубавъ старецъ, съ права още снага, макаръ и въ напреднала възраст, която личеше по дългата му бѣла брада. Другиятъ, по-младъ, облѣченъ въ дрипи, изглежаше грохналъ.

Тѣ шѣха да се пресрещнатъ и да продължатъ своя пѣтъ, като хвърлятъ равнодушно погледъ върху сбраната тѣлпа. Ала съ единъ и сжщи знакъ Амианъ спрѣ и двамината, като имъ се усмихна:

— Минувачи, вие ще да сте гладни негли. Днесъ е Великдень: приежете това яйце и моето гостоприемство.

Спрѣха се и двамата и сякашъ се колебаеха. Очудениятъ Амианъ настоя.

— Приятели, вие сте уморени. Защо ще отказвате да празнувате съ насъ Великдень?

По-младиятъ чужденецъ съ уморенъ гласъ отговори прѣвъ, като се подпираше съ тоягата си:

— Чужденцо, азъ сжщо тача Великдень. Но азъ го празнувамъ срѣдъ своитѣ братя, като свещена годишнина, когато моитѣ предѣди сж напустнали Египетъ... Ти виждашъ, че азъ не мога да се храня съ тебе. Ахъ съмъ Симонъ Евреинтъ.